

Drepturile minoritatilor

Prevederile tratatelor internaționale , regionale și normele naționale apără cu fermitate principiile nediscriminării și egalității în fața legii.Ele prevăd că discriminarea pe motive rasiale sau etnice violează drepturile omului , încalcă principiile morale fundamentale și împiedică interacțiunea socială pozitivă, precum și buna funcționare a instituțiilor publice. Organismele și tribunalele internaționale,regionale și interne au declarat clar că prevederile referitoare la nediscriminări se aplică nu numai drepturilor civile și politice,ci și celor economice, sociale și culturale.

Standardele internaționale și regionale interzic majoritatea formelor de discriminare directă și indirectă. Discriminarea directă apare atunci când „o persoană este tratată,din cauza originii ei rasiale sau etnice,mai puțin favorabil decât a fost tratată sau ar fi tratată altă persoană, aflată într-o situație comparabilă.” Discriminarea indirectă există atunci când „o prevedere, un criteriu sau o practică aparent neutră crează persoanelor de o anumită origine rasială sau etnică un dezavantaj în comparație cu alte persoane,cu excepția cazului în care acea prevedere,acea practică sau acel criteriu sunt justificate obiectiv printr-un scop legitim și mijloace de realizare a aceluși scop sunt adecvate și necesare.

1.STANDARDE INTERNAȚIONALE

Statele care au ratificat Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice au convenit „să respecte și să asigure tuturor persoanelor de pe teritoriile lor și sub jurisdicția lor drepturile recunoscute [de Pact], fără nici o distincție bazată pe rasă.Statele care au ratificat Pactul internațional cu privire la drepturile economice,sociale și culturale au convenit că„drepturile garantate de Pact vor fi exercitate fără nici un fel de discriminare în ceea ce

privește rasa.”Alte acorduri internaționale conțin obligații similare pentru statele semnate, chiar dacă obligațiile asumate sunt tratate diferit .Prin aceste prevederi, guvernele promit că ele și organele lor nu vor face discriminări rasiale.

De exemplu, un guvern poate decide să închidă toate policlinicile de stat care nu sunt „profitabile”. Dar dacă policlinicile situate în zonele locuite de minoritari sunt singurele neprofitabile, iar efectul acestei politici este că un anumit grup minoritar nu mai are acces sau are un acces dificil la asistență medicală, atunci se poate argumenta că guvernul s-a angajat într-o politică de discriminare rasială nepermisă.

Standardele internaționale protejează o gamă largă de libertăți individuale și de grup. De exemplu : statele semnatare ale Convenției internaționale asupra eliminării tuturor formelor de discriminare rasială au căzut de acord să garanteze drepturile politice, civile, economice, sociale și culturale tuturor indivizilor, indiferent de rasă sau etnie. Drepturile civile și politice include, printre altele, libertatea de mișcare și reședință pe teritoriul statului, precum și dreptul de a părăsi orice țară și de întoarcere în țara de origine . Drepturile economice , sociale și culturale includ printre altele, dreptul la muncă, la alegerea liberă a locului de muncă, la condiții favorabile de muncă, protecție socială, retribuție egală pentru muncă egală, precum și la o remunerație justă și favorabilă; dreptul la asistență medicală, protecția socială și servicii sociale precum și dreptul la locuință.

Cu toate că majoritatea tratatelor interzic discriminarea rasială și etnică, în general, ele nu precizează ce fel de probe pot fi utilizate pentru a demonstra existența unui tratament diferențiat nejustificat. Persoanele ce se consideră victime ale unui astfel de tratament trebuie să demonstreze că tratamentul are un impact disproporționat asupra grupului din care persoana respectivă face parte. Pentru a înțelege modul în

care se poate determina o anumită politică sau practică administrativă este sau nu discriminatorie , este utilă examinarea legislației europene recente.

2.STANDARDE EUROPENE

Diverse acorduri europene,declarații comune și directive interzic discriminarea rasială sau etnică.În ultimii ani,guvernele și organismele interguvernamentale europene au încercat să clarifice care politici și proceduri sunt discriminatorii și cum pot fi ele dovedite.Normele împotriva discriminării incorporate în tratatele referitoare la drepturile economice și sociale sunt deosebit de relevante pentru înțelegerea modului în care guvernele asigură în mod diferit accesul unor grupuri minoritare la serviciile publice în comparație cu majoritatea.

Recent,Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a aprobat un nou protocol care extinde și clarifică semnificativ protecția pe care Convenția Europeană o asigură împotriva discriminării.Protocolul Nr.12 prevede că „drepturile stabilite prin lege vor fi exercitate fără nici o discriminare pe bază de rasă,culoare,... asociere cu o minoritate națională ...sau alt statut.Nu se vor face discriminări împotriva nimănui,de către nici o autoritate publică,pe nici un motiv...”

În conformitate cu noua directivă,statele trebuie să acorde o atenție deosebită plângerilor înaintate de persoanele ce se consideră discriminate.După ce presupusa victimă aduce probe și sugerează existența discriminării directe sau indirecte,sarcina probei îi revine pârâtului,care trebuie să dovedească faptul că acțiunile sale nu au violat directiva.

Majoritatea tratatelor europene referitoare la asigurarea serviciilor publice interzic discriminarea.Poate cel mai important tratat în acest sens este Carta socială europeană revizuită, al cărei Articol E prevede că „drepturile proclamate de Cartă trebuie exercitate fără discriminare pe bază de rasă,culoare,sex,limbă,religie,

opinii politice sau de altă natură,proveniență națională sau socială,sănătate,asociere cu o minoritate națională, naștere sau un alt statut.”

3.STANDARDE NAȚIONALE

În timp ce toate aceste constituții interzic discriminarea,până în momentul de față numai România beneficiază de reglementări mai detaliate.În august 2000,guvernul român a adoptat o Ordonanță privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Ordonanța,acum în vigoare prevede că exercitarea dreptului la locuință se bazează pe principiul egalității între cetățeni,fără privilegii sau discriminări.

Victimele discriminării sunt îndreptățite să pretindă despăgubiri proporțional cu prejudiciul suferit;de asemenea au dreptul să pretindă restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create de discriminare,în conformitate cu dreptul comun.

Legislațiile internaționale și europene recunosc necesitatea ca statele să acorde un sprijin social minim cetățenilor lor . Declarația Universală a Drepturilor Omului acordă dreptul la un nivel de viață adecvat, „incluzând alimentația , îmbrăcămintea,locuința,asistența medicală și serviciile sociale necesare precum și dreptul la ajutor social în caz de șomaj,boală,handicap,vârstă înaintată sau pentru orice altă lipsă a mijloacelor de trai datorată unor circumstanțe ce nu pot fi controlate.”

Constituția României 1991

Titlul II : - Drepturile , libertățile și îndatoririle fundamentale.

Capitolul I : - Dispoziții comune

Articolul-18 : - Cetățenii străini și apatrizii

1.Cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi.

2.Dreptul de azil se acordă și se retrage în condițiile legii, cu respectarea tratatelor și a convențiilor la care România este parte.

Articolul-19 : - Extrădarea și expulzarea

1.Cetățeanul român nu poate fi extrădat sau expulzat din România.

2.Cetățenii străini și apatrizii pot fi extrădați numai în baza unei convenții internaționale sau în condiții de reciprocitate.

3.Expulzarea sau extrădarea se hotărăște de justiție